

Kada je Marshall McLuhan konstruirao sintagmu *medij je poruka* otvorio je čitavo novo poglavlje teorije i filozofije medija. Razdoblje sveopće digitalne ekspanzije u kojemu upravo živimo nije postojalo ni u zametcima. Njegova ideja da kroz različite (nove) medije zapravo produžujemo svoju osjetilnu spoznaju danas je na svim razinama iznimno aktualna. Pod utjecajem tehnologije stvaraju se i stimuliraju doživljaji koji nisu prije postojali, na tu novu stvarnost reagiramo i kao društvo u cjelini i individualno. Primjena suvremenih tehnologija izaziva oprečne, pa i proturječne percepcije. McLuhanov je komentar da „svako proširenje osjetila mijenja i razmišljanje“. Kako se to odnosi na umjetnost? Što su i koji su to *novi mediji*? Kako se neminovno sveprisutna digitalna tehnologija i njene ogromne mogućnosti primjene odražavaju u sadržaju umjetničkog djela, kako formiraju razmišljanje umjetnika, u kojoj mjeri utječu na doživljaj, osjetila i suživljavanje promatrača?

Izložba Mie Vučić jedinstvenom osobnom artikulacijom odgovara na postavljena pitanja. Bez i najmanje sumnje možemo konstatirati da su predstavljeni radovi prožeti dubokim promišljanjem i nerazdjeljivo u sebi povezuju umjetničku imaginaciju i tehničku realizaciju precizne i čiste izvedbe. Izloženih 16 radova dio su dugogodišnjih istraživanja, trajne i konzistentne preokupacije ispitavanjem međudnosa tehnologije, identiteta i duha čovjeka. Već se u naslovima naslućuje struktura i unutarnja logika tog procesa. Izrazom *Interpretacije* sugeriraju se neiscrpne kreativne mogućnosti tumačenja smisla i značenja. Znatiželja koja pokreće uvijek drugačije promatranje i vizualizaciju ostvaruje se i opredmećuje u novim kreacijama i kombinacijama. *Ekliipse* asociraju na entitete koji se zaklanjaju, prožimaju, zasjenjuju i spajaju u zakrivenim zonama svojih sjena. I na kraju, možda i najsugestivniji naslov *Treptaj duše* koji definira umjetničko djelo kao ostvaren trenutak u kojem je sačuvan sažeti rezultat duhovnog procesa. Mia Vučić podsjeća svojim likovnim jezikom i senzibilitetom na antologijsko djelo Kandinskog *O duhovnom u umjetnosti* aktualizirajući ideju o „pravom umjetničkom djelu koje nastaje na tajnovit, zagonetan, mističan način... i postaje neovisan duhovni subjekt“. Na tom tragu korištenje kombinirane tehnike kompjutorskih grafika (digigrafika) i animacije u spoju s intuitivnim poniranjem u pitanja unutarnje spoznaje, podsvjesti, prirode i duhovnog, dominantno je obilježje radova autorice. U osnovi radovi su grafičkog karaktera, a grafika je medij koji je po tipičnom obrascu kroz povijest umjetnosti uvijek bio sklon prihvaćanju inovacija i dvoznačno orijentiran između praktične i reproduktivne namjene i originalne umjetničke tehnike. Od drvoreza, bakroreza, bakropisa, litografije, ofseta do računalne grafike; u tiskarstvu, zlatarstvu, oružarstvu, ilustraciji i najširim područjima znanosti i tehnike, industrijskom i grafičkom oblikovanju... sve su se grafičke tehnike osamostalile i razvile u području likovne i vizualne umjetnosti. To svojstvo grafike, medija koji u svojoj digitalnoj inačici u potpunosti odgovara osjetilnom senzibilitetu suvremene publike i na razini intuitivne, izravne prepoznatljivosti, opremljen je nizom čitljivih znakova i simbola, vraća nas na početak ovog osvrta. Osim sadržaja kojim je zaokupljena i koji želi prenijeti u doživljajni svijet gledatelja, Mia Vučić odabirom tehnike/medija koristi današnji dominantni digitalni jezik s čulnim proširenjem, koji je već u svim društvenim komunikacijskim kanalima djelovao na našu percepciju i strukturu mišljanja. Umjetničko stvaranje treba pripadati svojem vremenu i na najbolji način iskoristiti poetiku i načela komunikacije svojeg razdoblja, dok se bavi prenošenjem duhovnog iskustva i doživljaja u bilo kojem sredstvu izražaja.

Tajana Vrhovec Škalamera

